

Čuk na pal'ci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravištvo v Gorici, Via C. Pavelli 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter visodine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovsko reklam. Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, nagnanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto II.

GORICA, dne 10. februarja 1923

št. 5.

Kralj Pust praznuje svoj dan v znamenju narodne in politične sloge

ali ogromni maček popustnih dni.

Pravijo, da ni miru na svetu. Saj ga ima. Razširjeno srce pa ne drži več svojih barve. Eni imajo narodne, drugi pa strah- res ni. Pa kako bi bil, ko so ljudje pre- tainosti in jih bruha na dan ob prvi prili- karske barve. Čudno pa je, da navadno ne- resni. Oni skrivajo tainosti, niso odkriti ki, ljudje se prikažejo taki kakoršni so. marajo, da bi bil kdo drugi drugačne bar- in neodkritost rodi največja nesporazum- Vsak vidi, da je njegov bližnji tukli norec, ve. Jaz — Čuk jim pa masujem toliko- lionja. Jaz pa dam piti vino, ki sicer skoči zato ga ima rad, ker ni boljši kot on. barv, da jim je dovolj, še mar jim ni, ka- v možgane, a razširi srce, take učinke Po drugi strani imajo ljudje tako radi ko barvo kdo nosi.

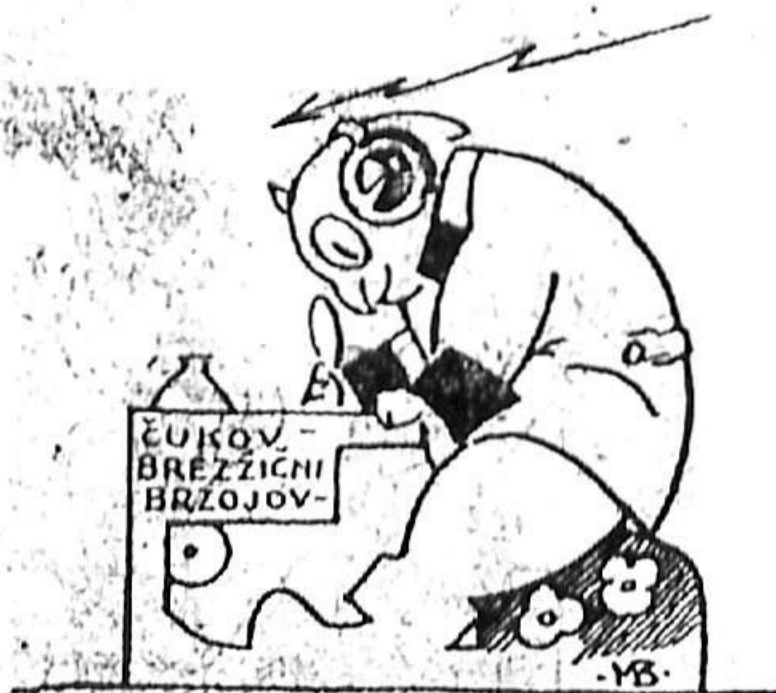
Politika je izključena. Narodno sovražstvo je izključeno. Lahko pelje svojo »lupco«, Slovenec ima »šnožo«, edinost, da ga ni para. Le pogledite v Trgovski dom ali v »žlunastico«. Pustna internacionala vlada povsod.

In še eno dobroto imam, tega in onega olajšam za denarce, da ni nevarnosti, da bi preveč obogatel.

Lirce so itak že tako pomazane in raztrgane, da prav malo velja, zato proč z njimi.

Marsiktere device — pardon! če za katero ta naziv ni pravi — ne bom omožil, marsikteri fant ostane še nadalje fant, ta in oni možniček bo prazen. Toda eno pa ostane: to je grozanski maček na penelunico in vse nočne dni do Velike noči in še mnogo čez. Tega mačka pa laz ne vzamem v oskrbo, vsak naj ga bita sam, ta — mednarodni in ima eno samo barvo.

Pust.

Gorica, 10. febr. 1923.

Pri nas ni nič posebnega. Gorica je še vedno priklopljena Vidmu. Pust, glavni vseh norcev oblaia svoje orgije vse večere. Primorski umetniki — pardon! gorški — so postali delavni. V Trgovskem domu so priredili koncert v maskah, ki ni »izpadel«, ampak se je vršil v znamenju narodnega sožitja.

To dejstvo ni imelo posebnega vpliva na ostalo Evropo, ki še vedno rožlja z orožjem. Čas maskerad bi se kmalu sprevergel v podoben tragikomičen dogodek, dajali bi vrste, kot smo ga doživeli od 1. 1914 dalje. Države, ki so zmazovite imajo pač svoje interese, svoje posebne pravice rabliev do onih, ki so premagani. Zakaj jasno je skoraj, da ljudje ne zmazujejo radi pravice, ampak iz drugih nagibov. Čuk na palci je vsaj prepričan o tem.

Danes je v Evropi tak položaj kot med malim dečkom in med hudim osom. Dečku so se tresle hlače pred njim pa mu je očal: »Če me puščiš na miru, bom pa še jaz pustil tebe na miru.« Vsi se bojé vojske, vsi se bojé miru. Pet let je divjala in je vničila vse, zdaj hoče vsak vse popraviti na račun drugega, ki nič nima. Verjamejo si nič ne, erdo se gledajo in pasejo besede drug drugemu, če se eden zgane, se zgane tudi drugi, kot lačni psi ki strazijo kost.

Vse te razmere pa zopet me branijo, da bi močni ne držali skupaj. Francozi so med najbolj podietni. Ali ste že videli kdaj prodirati armado, tako, kot bi lahko prodirala vsaka stara baba? Ravno tako

so prodrli Francozi v rursko kotlino na Francosko in premagali neoborožene Nemce... Zato dejanje jim tonlo čestita še

Čuk na palci.

Mestna mularija.

Gotovo ste jo že čuli in videli. Saj je morda tudi že za vami kričala kakor za menoj. A to ne samo pri nas temveč povsod. Pred tednom sem bil v Ljubljani ter mirno korakal svojo pot zamišljen v svoje posle, čez frančiškanski most proti Prešernu. Kar se zapletem v tanko vrvice, ki jo je neki paglavec privezal na vogalu in na drugem koncu držal, vsled česar sem padel na tla kakor sem dolg in širok. Po vrhu je bilo še blato od skopnega snega, tako da sem bil ves umazan in maloda si nisem nos razbil. Ko sem se pričel jeziti, je bila kar cela tolpa teh ptičkov za menoj. Enega sem hotel pobegniti za uho, pa mi je smuknil kakor veverica in počel kričati za menoj:

»Kaj pa čš, ti škrec namalan. Pogledaj ga na Jožko, blat je pa na palco. Gvišen je kašen kojnski furman ali pa šupfirar«.

In ko sem se obrnil in jim zapretil, pa se je zopet drugi oglašil:

»Deset kron m' dej, pa tm povedu, kdu t'je špaga nastavu«.

In zopet tretji:

»Pr mejš Ančka, a z ga vidu, kok je lopnu. Harduš, čuden, de s ni kahla razbu. Če b u uda padu, viš, tu b bliu hec, ozka luj. Nande, dej me no tist pinč z blice zbet, pol se ma šl mance zajn«.

Ni kazalo družega kot mirno naprej svojo pot. A tudi tako me niso pustili. V majhnem razdalju so cepali posamezno za menoj in eden za drugim kričali:

»Gespud, al sa vidl mačka tiča fresen? Nej na mal nazaj pogledaja: hlače so ud zad počle!«

Majhen prtilkovček, ki ga je bilo komaj videti, je cvilil s svojim tenkim glasom:

»Joško prim ga no za gate k'mu ven kukaja, pol bo pa tku ritensk telebnl, de se ma lohko kože klanf na nem igral«.

Ah kako bi ga počil, če bi bil velik kakor jaz. Pa kako se je tej mrčesi ubraniti, poskušajte le sami, ker jaz ne vem dati nikomur nauka, ker sam ne vem, kako sem se jim odtegnil. V gostilni se mi je godilo enako. Naročil sem kosilo in ker sem čutil za tem še apetit, poklical sem vajenca in naročil, seveda mu ni bilo nič kaj povseči, ker bi menda najraje gledal v kotu pri peči igralce na karte. Do mene je lezel kakor bi imel na stotine kurjih očes in ko je odhajal je mrmral, da so ga lahko vsi čuli:

»Še zdaj se ni nažerv ta hudič, sam de ldi felksira, doma pa prou gvišen mlečen močenk je al pa nezabelene žgance«.

Ta mularija se vede povsod jednako, kakor da bi bila internacionalno organizirana. Tu pri nas je včasih še slabše. Nestetokrat se je že pripetilo, da je tekel dvanajstletni paglavec za kraševcem, ki je v mesto drva pripeljal, ter na vso moč kričal za njim, dokler se ni ta vstavil in počakal. Mulo pa je deset korakov od voza pokazal nanj in čisto mirno povedal, da se kolo vrti in nato stekel z največjim

krohotom in veseljem, ker ga voznik ni mogel zasledovati. Pa vzemimo, da se pripelješ z vlakom in ko prekoračiš hodnike postaje, te že čakajo zmagi kakor golobi pred cerkvijo Sv. Antona v Trstu. In komaj se prikažeš, jih imaš že pet ob svoji strani. »Nesem jaz, nesem jaz!« ti kričijo, in ubogi ti, če jim ne dovoliš. Takoj boš čul za seboj: »Poglej ga no, da ga ni sram sam nosi. Suli je, in samo za vlak je imel. Ali ga je pa sram, da bi kdo ne videl, da gre spat v ljudsko prenočišče za eno lino!« itd. itd.

Greš slučajno v gledališče, ako imaš voljo in čas na razpolago. Tam naletiš zopet na celo gnezdo. Skušaj iti pa na zrak med enim in drugim dejanjem, boš videl, kako se te bodo oprijeli. Kakor brencelji bodo silili v tebe: »Mi daste kontramarko gospod« in če je ne daš, pa boš čul: »Pusti ga no, saj jo je menda sam sprosil, da malo klopi ogreje in zaspi, ker nima kam spat«. Ali pa: »Misli kdo ve kaj je, ki je tako ošaben in v gledališče hodi, po dnevi pa ljukli dere. Pepi, potipaj no, morda pa ima kaj?« In ako jo brzo ne odkuriš, se ti lahko dogodi, da odideš srečno s kontramarko, toda brez listnice ali denarnice. Ako greš pa ob obali morja pri starem mestu, takrat je boljše, da imaš kapo na glavi, ker ti navadno »Gipi« »Pepi« ali pa »Gianni« s kako gnjilo limono ali pomarančo, pošlje tvoj klobuk plavat v morje. Če imaš pa trd klobuk, ti svetujem, da ga v roki neseš, ker to je prava tarča za tržaško mularijo. Ako se ti pa slučajno ljudje smejejo, temu se nič ne čudi, kajti to je v navadi in bodi gotov, da imaš na hrbtu listek pripet ki se glasi: »Poglejte me, osla!«

DOBER PREDLOG.

Mlada ženka (ko se prvič skrega z možem): »Da se pa ne bo več takega zgodilo, predlagam: Če sva oba enih misli, imaš ti prav, če pa sva različnih misli, imam pa jaz prav.«

NA LETOVIŠČU.

»Vi, natakari, ta zrezek pa že smrdi!«
»Že smrdi? Na, pogledjte, potem je pa zadnji čas, da ga pojedete.«

SAMO IZ RADOVEDNOSTI.

Peter: »Povej mi, dragi prijatelj, ali je tvoja žena radovedna?«

Pavel: »Ta — ta je iz same radovednosti prišla na svet.«

SLEPA STAROST.

Sodnik: Koliko ste stari?

Starejša devica: Videla sem 24 pomladi.

Sodnik (ironično): In kako dolgo ste bila slepa?

ZAKAJ JOKA.

Črevljar (vajencu): »Pepe, zakaj se pa jokaš? Ali Ti je dolgčas po materi?«

Vajenec: »O ne, mojster, jaz jočem samo radi voľa, ki so ga pobili radi tega tako malega koščka, ki ga imam na krožniku.«

TUDI NEKAJ.

»Tudi vi hočete nekaj poslati na razstavo proti pijančevanju, milostljiva? Kaj pa?« — »Palico, s katero sem spreminila svojega moža v najtreznejšega človeka na svetu.«

Resne može - resne skrbi - močno teže.

RESNE SKRBI

Konferenca za konferenco.

Vsak zase: „Samo, da moj kolega res ne misli na mir...”

Kovač in dijaki.

V nekem mestu se je zgodilo tole:

Neki kovač — črn kot rogač — se ga je v nedeljo zvečer pošteno nalezal ter za nekim ogrom obležal in zaspal. Mimo pridejo dijaki v rožcali in kai sklenejo: Peljimo, oziroma nesimo ga na naš dom. Rečeno, storjeno. Spoznali so ga po njegovi bradi, kdo da je.

Kaj sedaj? Sklep je bil storien: Obrimo ga ostrižemo in ga oblečemo v haljo ter peljemo v kloster. Hitro ga je eden za silo obril, drugi postrigel lase, tretji prinesel velik plašč. Nato so ga vlekli pred vrata samostana ter pozvali. Bilo je pozno po noči. Vrata pride. »Tu smo našli in pripeljali nekega moža, ki je na poti obnemogel. Sprejmite ga pod streho.« Dijaki so pomagali in nesli kovača v sobo ter ga položili na posteljo. Kovač je spal kot kamen. Proti jutru je zaslišal zvoni in se za hip zbudil, pa je mislil, da že poje kladivo njegovega pomočnika, pa je zopet zaspal. Ko se je dan naredil, je potrkal nedolžen vratar na durí ter zbudil kovača rekoč: »Gospod ali boste šli v cerkev, ali ne?«

»Jaz nisem gospod, jaz sem - kovač.«
»Še ni dober« je dejal vratar in šel povedat gvardijanu vso zadevo. Ta mu je ukazal, da ga naj prišči še eno uro pri miru, potem pa odločno vpraša, kdo in odkod da je.

Mej tem časom je vzhajalo že sonce. Kovač se je streznil in gledal po sobi in sebe. Vse je bilo čudno: Brade nikjer, las polovico manj, soba majhna, na steni križ in klečalnik. Tedaj je mislil, da se mu še vedno — sanja. Vrata zopet potrka in odločno vpraša: »Gospod, gospod, povejte že enkrat, kdo in odkod da ste, drugače pridejo sam gospod gvardijan.« Tedaj se je kovač vzdignil in dejal:

»Veste kaj, jaz sem Vam že dvakrat povedal, da nisem gospod ampak kovač. Kako sem pa sem prišel, pa sam ne vem. Veste, kaj Vas lepo prosim: Pelte na Breg pogledat v mojo kovačnico: Če tistega kovača ni doma, potem sem to jaz, če je na doma, potem pa sam ne vem kdo da sem.«

B.

ZAKONSKA GALANTNOST.

Na povratku svojih medenih dni je pustil slavni profesor matematike stehitati svojo nevesto. Nato je vzel iz žepa notes in načeckal nešteto računov. Ženka ga radovedno in začudeno vpraša:

»No in...«

»Poročni stroški, vozni stroški vse skupaj deljeno s tvojo težo, me li staneš 202 liri in 77 stotink na kilogram.«

DVA PLEŠAVCA.

Kako sem se v nedeljo smejal v kavarni, kjer sta se dva plešavca prepirala in drug z drugim norca brila.

»Se zastonj norčuješ z menoj; imam več las od tebe!« — »Beži, beži, tepč.«

»Seveda, jaz si še lahko na sredi črto napravim.«

»E. gotovo, toda s svinčnikom.«

TUDI TAT FILOZOFIRA.

Uzmovičev Jaka se je pritoževal rekoč: »Vzemimo to hipotezo: jaz se poročim: vzamem ženo in nihče mi nič ne reče. Ako pa vzamem eno suknjo, se me takoj aretira. Potemtakem velja ena žena manj nego ena suknja.«

Velika kulturna veselica.

Tujec (vpraša gostilničarja, ki pospravlja):

- „Kdo je priredil to veselico?“ —
- „Naši kulturni krožki!“ —
- „In sedaj se bo plesalo!“ —
- „Ne! Topli se bomo!“ —

Iz nanoškega pogorja.

..... mio!

Non posso altro che scriverti due righe seno non posso vivere in pace. di troppi pensieri come stai tu ho sempre paura che tu soffri troppo per me guarda di non rovinarti.

So che e tutto di amore tu sempre pensi che io non sono troppo sincerera verso te. Ma perche pensi questo. non te ho forse mostrato che t'amo. Fin adesso non sapevo che kosa e amore e non posso discriverti tutto quello che sento per te. mio poi immaginarti che vivo soltanto per te. Tutto mi fido da te perche so che tu mi ami. e cosi devi far anche tu. Lungi sono giorni che non ti vedo ma il mio cuore palpa sempre di piu. bello e amore pensando ma farla e doloroso specialmente nostro speriamo che presto vera quell bell tempo che seremo felici tutti due. Di quell tempo che t'amo non ho utu la volonta di nissuna cosa. dopo tutto il unico mio desiderio era di aver la macchina ma adesso ne meno questo nomi piace.

Guarda che ho gia dimenticato di tutto perche ti penso sempre? e tu? eri ti ho scritto poco perche non avevo piu tempo perche la coriera era gia rivata. La biancheria ti avevo mandata tutta e ti prego mandi su l'altra sporca per lavare. Scrivi mi come ti piacciono le fotografie per la prossima settimana ti mando l'altra mia da sola avremo fatto adesso con la Catriza sole. Devo far ti sapere le notizie di Taini che non scrivi niente sta povera Catriza mi fa passion che non riceve le notizie che cosa pensa sto uomo non so sempre mi dire beata te che ricevi cosi spesso la posta. Adesso devo finire, basta che stai bene sono contenta.

Seno poi scrivere non sta a fanarte. Con la mia salute sempre meglio non pensare male. Mandi la biancheria per lavare e anche se vole.

Saluti

Tua

Tanti saluti della signora.

PREPOZNO.

Ona (po hudem prepiru): »O da bi te nikdar ne bi bila poznala!«

On: »Glej, zdaj imaš usmiljenje z menoj, ko je prepozno!«

SLABA TOLAŽBA.

Mož: »Ojoj, gorečo smodko sem narobe vtaknil v usta!«

Žena (vsa zamišljena v neko delo): »Sreča zate, da si to takoj opazil.«

RES JE TAKO!

Prva: »V Indiji žena ne vidi svojega moža pred poroko.«

Druga: »Pri nas pa potem ne!«

DOKAZ RESNICE.

Predavatelj Renner je potoval po različnih mestih na tujem. Prišedši v domovino je s kinematografsko projekcijo razkladal svoje utiske poslušalcem. Med drugim so ugledali pometače na korzu V. Emanuele. Nekdo vsklikne: »Hej-la, pometači se niti ne premaknejo.«

Renner se okrene: »Pravilno! To je dokaz, da je fotografija natančna.«

JUNAK.

Grofica: »Se nekaj vam povem, predno vas vzamem v službo — veste včasih se strašno raztogatim in se na nič ne oziram.«

Janez: »Če bi bili tudi vragova stara mati, milostljiva gospa grofica, se nič ne bojim — saj sem bil trikrat oženjen.«

SAM SE JE IZDAL.

Blagajničar: »Gospod šef, umevno je in absolutno nemogoče, da bi jaz za mogel živeti s to borno plačo, ki mi jo Vi izplačujete.«

Šef: »Baš to sem tudi jaz mislil. Jutri mi morate položiti še 10.000 lir več — kavcije.«

PO PRINCIPU SE RAVNA.

Filozof Šnid si je vzel za ženo gospodilčno jako majhne postave. Njegov stric ga je vprašal:

»Zakaj si vendar zbral tako majčkeno ženko?«

»Ej« odgovori filozof, »zato ker slabega treba vzeti manj ko je mogoče.«

ULJUDNI GOSTJE.

Nek lakomni skupuh je povabil nekaj svojih prijateljev na obed, ki je bil pravi vzorec gospodarja. Po obedu vpraša navzoče.

»Kdaj mi izkažete čast, vnovič tu obedovati?«

»O če je mogoče kar takoj sedaj« so vskliknili vsi hkrati.

V ŽELEZNIŠKEM VOZU.

V prvem razredu je stopil nekdo k elegantnemu gospodu in ga vprašal:

»Je v tem vozu tudi signalni zvonec?«

»Ne.«

»Dobro je; tedaj mi izvolite izročiti vašo listnico, zlato uro in verižico.«

MED DVEMA TATOVOMA V FRAKU.

»Včeraj sem bil na obedu pri grofu O... Pomisli si, kakšna eleganca je tam, če je bila vsa jedilna posoda zlata!«

Njegov kolega: »Daj, pokaži!«

PO POSTAVI — ŠE NI UMRL.

Pred lekarno je bil zbran majhen krog ljudi, ki so pomilovali delavca, ki je padel s petega nadstropja.

»Ubog! revež, je mrtev kajne?«

»Ne še... se čaka zdravnika!«

NEVAREN PES.

A.: »Imel sem psa, ki je spoznal vsakega nepoštenega človeka od poštonega.«

B.: »No, in kje ga imaš sedaj?«

A.: »Moral sem ga dati proč — ta mrcina je mene samega vgriznila.«

IVANČKA IN FLORA.

DOBRO SE JE ODREZAL

Ribničan je stal pred novo stavbo Ljubljanske kred. banke in jo začudeno opazoval. Mimo njega pride gospod, v »halbcilindru«.

Ribničan: »Gospod, naj mi aprasti-ju, zakaj pa zidaju tku veliko šišu?«

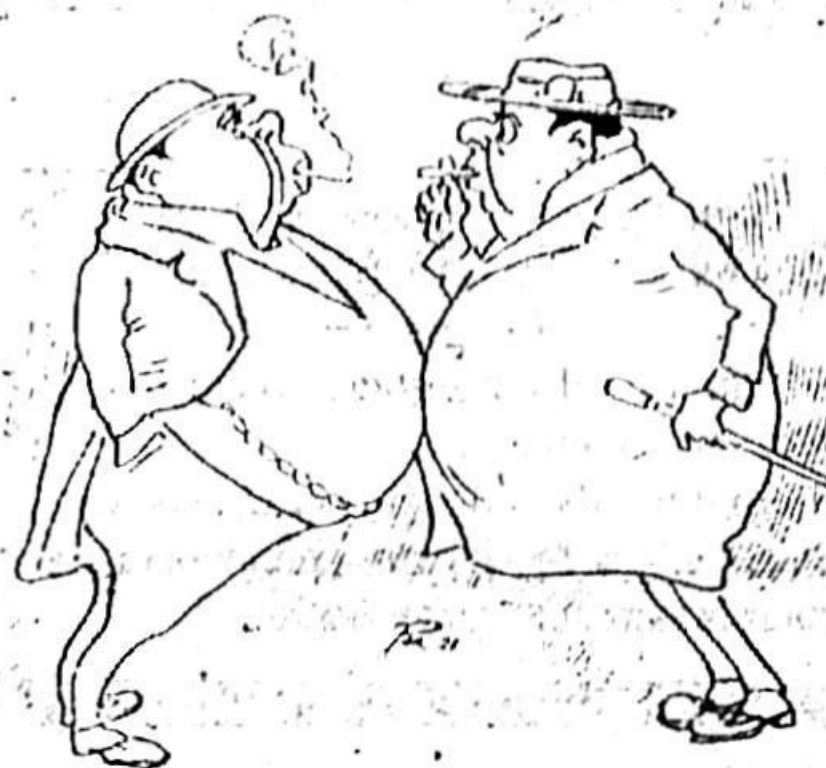
Gospod (pikro): »To bo norišnica za Ribničane.«

Ribničan (zamisljeno): »Se mi je zdeju, da buo za Ljbljančane pre-mejhnu.«

ZELJNATA GLAVA.

Gospod B. je govoril na nekem sho-du. Sredi govora prileti zeljnata glava na oder. Ne da bi ga to kaj motilo, vzame glavo ter reče: »Eden od gospodov po-slušalcev je glavo izgubil, tu jo ima nazaj!« Rekši jo zažene z odra, pa je imel v nadaljnjem govoru mir.

Dva debeluha.

A.: »Dober dan, gospod sodček!«

B.: »Bog daj, gospod Melona.«

A.: Prosim ognja.

B.: Kar poslužite se — prosim...

ZENITNA PONUDBA.

Mlada pijana šleva ki še ni dopolnila svojo mladostno starost in za katero norijo vse domača dekleta, se želi seznaniti s kako lepo mlado ali staro devico iz kaknega neznanega kraja. Katera mora imeti enako doto kot njegova prva nezvesta, to je: »Eno kravo, katero ni mogla radi menizke cene in prelene oblike na zadnjem domačem semnju prodati (za katero je tudi »Čuk« mešetaril) in dobro nabrušeni jezik, katero do smrti ne sme ostrine zgubiti.« Natančna polasnila in ponudbe naj se pošiljajo potom brezžičnega brzojava na Idrijo, od koder jih potem ekspresno deneše Čuk na palci do uredništva.

NEPOBOLJŠLJIV.

Sodnik: »Ali niste vi tisti Hrovat, ki je pred tremi leti ukradel v banki 50.000 lir?«

Obtožence: »Žalibog da ne!«

DIPLOMAT.

A.: »Ti Bogataj, ali imaš za 20 K drobiza?«

B.: »Da, takoi ti mečiam.«

A.: »Ni potreba, samo posodi mi jih!«

Čuk predava.

Čuk na palci naj naha enkrat predavati o ženskih lasih in o ženski modi sploh. Neka dopisnica celo trdi, da mora Čuk na palci zelo čislati kratka krilca in ženske frizure, ker jih vedno omenja. Rad priznam, da mi je oboje všeč radi tega, ker vselej potrjuje moje besede vedno znova. Dolge ženske noge in dolge lase (četudi na kratko sfrizirane) vedno pričajo, da je ženska pamet zrastle v te dve smeri. Znano je namreč, če krompir siomladi preveč poganja v kleti, zvojeni. Ta naradni pojav se opaža tudi pri ženski, ki je sicer haje ustvarjena moškemu za sladkost (liškovna pomota: »gren« se je spremenil v »slad«) in ne za modrost.

Ne, na pustimo to zadevo, da popolnoma celemu ženskemu spolu ne zametimo. Čuk je sicer že parkrat sklenil, da ne bo več žalil žensk in da se bo postavil na njih stran. Potem gorje fantom! Toda nečesa se holi Čuk, da bi bili namreč potem njegovi predali vedno lepo prazni. M ški nimaio namreč toliko pogreškov, da bi napolnil enega Čuka, kaj šele cel letnik. Vsi Čuku se zdi tako.

Pa poslušajte, Danes pustimo krilca in frizure in ker se nahalamo ravno v času raznega šemljenja, šminkanja in farbanja, se omejimo na barve. Ta snov je pripravna za pustni čas.

Vsi veste, da je Bog ustvaril žensko iz Adamovega rebra. Tega je ženske sram. Druga nesvetopisemska varijanta pripoveduje, da je ženska ustvarjena iz pasjega repa. Temu se ženske še holi upirajo in so raje Adamovo rebro. Naj govoré že kakor hočejo, jasno je za pametnega človeka samo to, da je ženska po naravi od Boga lepo ustvarjena. Ženski pa ni nobeno delo povšeči. Zato tudi božje stvarstvo ne naidé dopadaienie v njih očeh. Same sebe se v svoji nečimurnosti ne zde dovolj lepe in mažeio božio stvarstvo od vseh strani ter ga krpaio, a bolj ko se trudiio, bolj razpada.

Tu govorim o barvah, prosim, o mo-ki, o modercu in o razvadah, ki hočeio žensko počasi preoblikovati iz Adamovega rebro v deslo. Ker Bog ženski ni dal razuma, li je dal lepo telo, zdai hoče izliti še zadnjo kapljico pameti v prizadevanje, postati lepa, lepša kot ie v resnici, kmečko dekle kot gospodična, izobraženka kot preprosta vaščanka.

Pa bodo rekle, da Čuku na palci gotovo vgaiaio barve. O prav zelo, toliko kot vsakemu pametnemu človeku. Čuku se zdi pobarvana ženska kot na novo pobarvana ograja, nositi bi morala napis: Pozor, da se ne nomažete! Čuk se je oene, drugi na tudi. Več pa danes o tem ne roveim, da za postne dni kai ostane Soldaška.

KDO NEKI?

V mestu je večji pogreb. Gospod vpraša črevliarčka:

»Kdo je pa umrl?«

»Tisti tam v mrtvaškem vozu!«

MODERNO.

A.: »Kako so pa prinesli domov ponesrečeno gospodično?«

B.: »Eden gospodov jo je vzel v naročje, dva gospoda sta na nesla nien klobuk.«

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH (AL RIBASSO)

izredna prodaja blaga tovarnarjev

NA DEBELO!

NA DROBNO!

VIDEM (Udine) - Via Savorgnana 5 - (Udine) VIDEM

Ogromne množine blaga, katerega ni bilo mogoče izvoziti, bodo na prodaj, v raznih podružnicah po celi Italiji in to po sklepu zveze tovarnarjev.

S tem se obveščajo spošt. odjemalci, da od **ponedeljka, dne 29. jan. t. l.** se je začela tudi v zalogah v **Vidmu, Via Savorgnana 5** razprodaja velike množine (Stok) raznovrstnega blaga po zelo znižanih cenah.

NAVEDEJO SE NEKATERI PREDMETI:

	L.		L.		L.
Rute obrobljene	0.75	Ženske nogovice z dvojno peto	2.95	Jajčasto usnje angleško, meter	4.95
Moške nogovice	1.-	Družinsko platno, meter	2.95	Rjuhe orlo ajour	29.90
" " iz-mešane volne	1.50	Pletene kravate	3.50	Pogrinjalo za postelje	29.90
Prtenina	1.90	Elastične dvojne bretele	3.50	Pogrinjalo belo iz prstne volne	39.90
Brisače za kuhinjo	1.90	Brisače finejše	3.95	Žimnice	49.90
Prti	2.50	Životek rekamiran	3.95	Brisače umetno vezane na	
Madapolam, meter	2.50	Dvojni zvit, 100 cm.	4.25	obeh straneh	55.90
Švicarsko vezenje	2.90	Obposteljni tepih	4.90	Prešiv barvan z belim platnom	64.90

Bogata izbira moškega in ženskega sukna, perila, platna, tkanine, maj, tepihov, zaves, potrebščin za neveste.

Direktni uvoz žim za posteljnake.

Opazke: Vsak predmet, ki ne ugaja bodisi vsled cene ali okusu se vzame nazaj.

Velika stalna razstava z zaznamovanimi cenami.

CENE STALNE.

Prodaja se nepretrgoma od 9-18.

VIDEM (Udine) - Via Savorgnana 5 - (Udine) VIDEM

Soldaška.

Prosto po Prešernu.

Pet čevliev merim, palecev pet,
so daljši makaroni,
delijo jih »padroni«
le žri jih, če t'ie mar živet'.
Pet čevliev merim, palecev pet,
požiram pašto šuto,
in gledam strašno hudo.

Oj, Čuk na pal'ci, dam slovo,
vi vsi ste slabe sorte,
le habe varvat mor'te,
v koruzi strašite samo.
Junaka kliče, ved'te to
»šuta« neoblita,
cela tri korita.

Učeni stan je nemanič,
vsak danes stoka, ga bodi
ta, ona stvar in ga teži,
težko izhaia c'lo kmetič.
Sovdat pa žre, ne praša nič,
nai letina bo kruta
nam raste pašta šuta.

Povsod nas gonijo okrog,
lupki, lupki nas učijo,
sebi pametni se zdijo,
brez skrbi in brez nadlog
ne ganemo prelútro nog.
pašta šuta se ne skvari,
če glih zanio nam ni mari.

Le oni ljubici sem zvest,
še tej se pašta šuta pravi,
sit sem io, da me že davi,
ker io moram vedno iest'.
da srdito stiskam pest':
o prelepa pašta šuta,
no, ne bodi mi tak kruta!

Pač, predragi, ie tako,
vsacèga nadloga davi,
da še slednič v grob ga spravi,
s pašto šuto ie hudo,
vedno več šele ie bo,
če nam kuhar ne zblazni,
kako drugo ied nar'di.

IZ LIMENE.

Mi se nahajamo tuž v visokih gorah
blizu francoske meje in pošiljamo
od drugega planšinskega polka lepe
pozdrave. Gore so vse bele, mi se na mo-
ramo učiti drsanja s skiji. Komur spodleti,
pade v sneg, da se popolnoma nič ne vidi
iz njega. Mraz pa tak, da vse zamrzne. Že-
limo, da bi nam atki in mantice poslali
kaj belega kruha za pust. Del prijateljev
in prijateljic želimo, da bi nam poslali
Čuka na pal'ci, od bratov in sester pa,
da bi pridejali pisnu kak desetak, zakaj
vojak ne živi samo od »troškov«. Želimo
vesel pust! — Tomaž Bogataj, Ledine;
Ferdinand Jurjavčič, Sp. Komonle; Peter
Močnik, Gornja Konenlja; Franc Podob-
nik, Versnik pri Ledinah; Andrej Milhar-
čič, Postojna; Filip Tomšič, iz Bač, Franc
Stegovec, Šmarje pri Vipavi; Jakob La-
pajne, Grahovo; Ivan Leban, Tolmin;
Feliks Eržen, Idrija; Milovan Adamovič,
Gradisce; Jožef Božič, Istra.

Milijone pozdravov pošiljamo vsem
bralcem »Čuka na pal'ci«, posebno pa na-
šim slovenskim dekletom iz dežele »Pa-
šte šute«: Rutar Ciril, Logarsko pri Pod-
melnu; Godnič Viktor, Komen; Duša Pa-
vel, Dufovlje; Laščak Hilaril, Potravno;
Muha Jožef, Velika Bukovica; Mevlja Ru-
dolf, Lokev; Dugar Franc, Dušivanac
(Istra); Barbarič Anton, Sokolici (Istra);
Debeljak Anton, Debeljuni, (Istra); Pau-
letič Pio, Pioventi, (Istra); Hvala Ivan,
Zarakovce; Kavčič Anton, Lome; Met-
liak Aloizij, Tennica; Gavrček Sadi, Sv.
Lucija ob Soči; Kragelj Andrej, Doblar;
Kogej Rafael, Idrija; Bizjak Kolja, Ajdov-
ščina; Smerdel Ivan, Sv. Peter na Krasu;
Ivan Straus, Hotična; Lukež Anton, Pi-
čan, (Istra); Stojá Ivan, Brdo, (Istra); Bi-
čar Jožef, Grudenca; Leban Ivan, Kneža
pri Podmelnu; Gabršček Stanislav, Vol-
če; Monkoč Franc, pri Št. Petru na Kra-
su; Pirjavec Aloizij, Selo pri Črničah;
Anton Škvarča, Gorenje pri Postojni.

ČUK NA PALCI POJE.

Lansko leto sem se oženil,
staro sovo sem si vzel;
Letos je vže preminula;
vražji maček jo je snel!

Gledam v zapuščeno gnezdo,
najine sreče, brez gorja!
Najdem lastnoročno pismo.
Zadnja volja bila ta!

Družga ni mi zapustila,
ko nesreče, sreča bol;
zadnja volja je vsebina,
ki pretresa me dovolj!

Vedi dragi! Moje smrti,
povzročitelj, prav si Ti.
Vedno klatiš se okoli.
Kdo za ženko, naj skrbi?!

V družbi srečni, krokariji,
misliš, delaš, brez skrbi,
vedj pa, da sreči Tvoji,
maček, zlobnež se smeji!

On požrl je že Goriško,
mene spravil iz sveta;
zdaj pa prideš Ti na vrsto:
V večnosti se snideva!

Strašen dogodek.

ali:

Kako je bil študent Janez Muha rešen
trojke.

(Pretrsljiva povest za študentski stan.)

Poslušajte me, predragi Vi,
kar vse na svetu so godi.

Bilo nekoč je in nekje,
profesorji so zbrali se,
ob koncu leta in v polnočni senci;
k strašni in poslednji konferenci.
Prišli so Cezar, Ovid in Nepot,
prišel je Tacit in se stisnil v kot,
Cicero, Livij, Vergil in Salust,
z njimi Horac, ki je pel za predpust;
Karnaton, Herodat, dobri Homer,
mož vam je kašljal kar venomer
Plato vsmodri, ter Sofokles,
in pa zgovorni Demostenes
Videli niste še mož vi takih!
vsi so napravljeni bili v frakih
samo Horac, ki je mislil na krok,
vzel je bil s sabo havelok

Toda prosim vas, to še ni vsa
zbrana čestita družba bila.
Prišli so k neji tudi tisti,
krepki in šibki Aoristi.
Prišli so Sinus, Kosinus, Iks
ki so imeli čevlje na hiki.
Prišel je tudi gospod Zeta,
suh kot lačna egiptovska leta.
In navsezadnje sta prišla v posvete,
tudi še Nemca Schiller in Goethe . . .
Sedli so k sodbi, k zeleni mizi,
en bolj daleč, drugi bolj blizu.
Vse je postalo tiho in gluho,
ko so sodili — Janeza Muha.
Stari Homer je bil sodbi predsednik;
tik poleg njega je sedel razrednik;
Iks — in vsi drugi za mizo po vrsti,
kakor so hiše pozidane v Trsti.

Vstane Iks in začne: »Primojruha,
grozen študent je ta Janez Muha!
Jaz sem te misli, da nekrivno,
lahko mu damo v lenobi odlično!«
»Dobro, izvrstno si rekel razrednik!«
vmeša se Cicero gostobesednik.
»Takšen lenuh, kot je Janez Muha,
nikdar ne bode prišel do kruha!
Davno že jezo je našo zaslužil,
ves nam je razred z lenobo okužil!«
Dvigne so krepki Aoristi ter reče:
»Mene ta fant ježi že in peče!
Kar se je pisalo grških nalog —
on nima ene brez tisoč marog —
Nas Aoristov prav nič ne spoštuje,
in še akcentom se kar posmehuje.
V lenobi odlično, a v grščini trojko —
kaj pa ti praviš, Kosinus Gojko?«
Kosinus v grščini trojko zapiše,
potlej pa hitro si brke obriše.
Vstane in pravi: »Veste, možje,
jaz bi najrajši zagrabil v roke,
kako tangento, ne preveč suho
pa bi namazal z njo Janeza Muha!
Nisem še čul — pa ne bom lagal,
nisem še čul, da bi on kaj znal!
Kosinus, sinus in take stvari,
to so za Muha »španske vaši«.
In če je treba kdaj »vleči korene«,
fant vam stoji, kot bil bi lesen, —
v osmi šoli, gospodje častiti,
pa bi vam kmalu ne znal več množiti.«

»Pade naj, pade tako strašno,
da se pobral več nikdar ne bo!
Pade naj! — on je sramota oktave!
v hribe naj gre in pase naj krave!
Vpije Homer in še noga cepta.
»Pade naj! Nefandum regina —!
vpije Vergil, da skor davi ga slina.
»Pade naj!« vpijejo vsi, vsi, vsi:
v njem za oktavo nič zrelega ni!

To je bil šum, ropot in krik,
kakor bi Bure streljali,
to je bil hrum, krah in vik,
kot bi Angleže lasali . . .
Stari Homer je od jeze pihal,
Zeta je njahal in strašno kihal.
»Pade naj!« vsi so preteče vpili,
vpili in grozno ob mizo bili. —

»Fort mit dem Sander!« zakričal je Goethe, obesimo ga, in sicer — za pete! — In še Horac je jezno dostavil, da mu ne bode reda popravil. —

To bil je šum, ropot in krik, to je bil hrum, krehot in vik!

Zdajci o groza — zemlja se stresce, da se pretrgajo v sobi zavese. Goethe zavpije še »Fort mit dem Sander!« — toda na luči, v tem poči — cilindar. — Strop se zaziblje... groza in strah... vse bo porušeno — vse bo v prah!... Stoli se zvrčajo naokrog, lks vam telchi na tla katalog, potlej pa skoči, skoraj v znak, doli skoz okno na cestni tlak. Vsi pa, ki so jih še nesle pete, v encim se diru za njim zadrevé.

Noč je spet tiha bila in gloha. »Trojke« pa rešen bil »Janez je Moha«.

Da pa slučaj se taki godé, lahko verjamete, ali pa ne. Jaz videl to nisem, ček tudi ne.

Segajte po lepih knjigah!

Ivan Pregelj:

Plebanus Ioannes

Najlepši slov. zgodovinski roman.

France Bevk:

Faraon

Novele in črtice izredna lepote, kjer nam goriški pisatelj na strašnem ozadju vojne riše našo bolest in našo moč.

Stanko Majcen:

Za novi rod

Tri enodejanke: Profesor Gradnik, Knjigovodja Hostnik in Zamorka. — Vse tri lepe igrice so zalo pripravne za naša dramatična društva na deželi.

Dobé in naročijo se v vseh slov. knjigarnah.

Dopisi.

SOLKAN.

Tu pri nas se imamo še precej dobro. Sedaj o pustnem času se pleše vsako nedeljo in tudi ob sobotah. Tako, da imaš v soboto ples, v nedeljo veselico s plesom, v ponedeljek glavobol, v torek nogobol, v sredo delobol, v četrtek pa se že pojavi žepobol, in to je najhujše, kar je hudega. Škoda, da ni promoviral še nobeden zdravnik za to bolezen.

VELIKE ŽABLJE.

Vekoslav Troha in Anton Štokelj izjavljata, da nista ravnatelja tovarne babjih čenč in pisarjenja pisem brez podpis. Sploh ne vesta za cimenjeno tovarno in nene uradne prostore. Toliko, da ne bo krivega natolčevanja.

ŠTURJE.

V nedeljo, 30. t. m. ob 3. uri popoldne, se bo vršila na placu velika predstava.

svetovnoznanih umetnikov. Vsopred: 1. Tekanje po cvrnu — na tleh. — 2. Hoja po glavi — od bolhe. — 3. Plezanje po vrvi — na mizo. — 4. Eksanje kvartinkov. — Ker so igralci v smatni nevarnosti, se prosijo, da se občinstvo udeleži predstave v obilnem številu. Vstopnina 2 L.

SEMPAS.

Pri nas smo zelo kunštni in če ni drugače plešemo tudi v štali. Ob mihih zvokih kromberške muzike in pri nebeski razsvetljavi se človek še spomni, da je v hlevu. Vrteli smo se in butali in vendar komal čakali, da muzika utihne. Z čistim dobičkom od plesa (350 L.) smo sklenili iz štale napraviti krasno dvorano z električno razsvetljavo in naleti sodce za pust v syrlo nabiranja klobas in dirindaja v novi dvorani.

BREZUSPEŠNA USLUGA.

Tale »špas« sem videl v Sv. Križu pri Trstu. Postaja je v dolini in se pride do nje navzdol po klancu. Vodia vlaka je že dal znamenje za odhod in vlak le že smuči. Zavirač pa je opazil žensko, ki je tekla po klancu navzdol in je takoj dal znamenje, da naj vlak obstoji. Žena je komaj pribevsala, vra notna s svojima dvema letasama in jih postavila na progo.

Zavirač: »No le brže, kam gresiti vi?«
Žena: (zaničljivo.) »Kaj pa Vas to briga?«

Vlak je nato odšel dalje, žena pa čez progo v Bankovlie.

SE VIDI.

V nekem penzionu je jedlo več gospodov pri eni mizi. »Kc je postavil natakar na sredo ložnik parezane šunke, se stresel gospod Požirač vso na svoj krožnik.

Njegov sosed: »Gospod, da znate, meni tudi ugaja šunka!«

Požirač: »Oj ne kakor meni, ne kakor meni gospod!«

BREZMISELNI VAJENEC.

»Je prišel neki gospod in vprašal po vas. Zelo je bil hud in Vas je hotel natopsti.«

Ravnatelj: »In ti, kaj si mu odgovoril?«

»Sem mu rekel, da obžalujem, da Vas ni v uradu.«

SAMO IZ OBZIRA.

»Kako to« je vprašal sodnik. »bili ste navzoči, ko je obtoženec klestil Vašo taščo in se niste niti ganili, da bi...«

Priča: »Sem imel željo in namen gospod sodnik, a sem se premislil, ker se mi je zdelo grdo, da bi dva nabijala eno žensko.

O TA SMOLA!

Mož se vrne z gostilne pozneje, kakor bi smel. Da žena tega ne opazi si sezuje črevlje in se po prstih splozi v sobo. Toda ojoj! — žena se zbudi. Hitro skoči mož k zibelki svojega prvoročenčka in ziblje in poje uspavanko. »Kaj pa delaš, Franc?« »Že dve uri sedim tu, da uspavam otroka, a ga ne morem!« »Toda saj je otrok v moji postelji pri meni.«

Kotiček Narodne knjigarnice.

KOTICEK NARODNE KNJIGARNE.

Ali ste že obiskali Narodno knjigarno v Gorici, ki se nahaja v ulici Carducci št. 7, v hiši »Goriške ljudske posojilnice«, ob tramvajskem križišču? Če niste tega storili, storite takoj! Tam dobite vse pisarniške potrebščine do najfineše vrste po zelo ugodnih cenah.

NOVE KNJIGE.

Fr. S. Finžgar: Iz modernega sveta. Roman.

Kelermann: Tinel. Eden najznamenitših modernih romanov, ki opisuje železno energijo in vztrajnost modernega človeka.

Fr. Erjavec: S. narodne pripovedke.

Dr. Ivan Lah: Češke pravljice.

Dr. Ivo Šorli: V. dežel. Ciri-murcev.

Ksaver Meško: Volk spokornik.

Ksaver Meško: Ob tihih večerih. (Ravno došlo.)

V. Korim: Spake. (Ravno došlo.)

Cvetko Golar: Čarjevič Ivan. Ruske pravljice. (Ravno došlo.)

Gorčez Izaro. (Koroške pravljice.)

Gradnik Alojzij: S. narodne pesmi. (Ravno došlo.)

Matičič: Na krvavih poljanah. (Ravno došlo.)

Jurček: (Kuplet.) (Ravno došlo.)

Adamič: Mladinske pesmi. (Ravno došlo.)

Rodenbach: Mrtvo mesto. (Ravno došlo.)

Baumbach: Zlatorog. (Nova izdaja.)

Čebular: Knjigovodstvo.

Karol Pečnik: Jetika.

Baukart: Dve angleški povesti.

Baukart: Štiri angleške povesti.

Baukart: Šest angleških povesti.

Tigdor: Gospodarica sveta.

Schiller: Marija Stuart.

Sem Benelli: Ckrutna šala.

Sporočite to dopisnici, katero knjigo želite, dobili jo boste takoj po povzetju.

Poleg navedenih knjig se dobe v Narodni knjigarni tudi vse že preizkušene slovenske knjige in kompozicije. Kar sporočite željo, takoj dobite vsako knjigo, ki je še na knjižnem trgu.

Nemške knjige je mogoče naročiti v poljubni množini. Na potu so knjige modernega nemškega leposlovja in izvrstne knjige o gospodarstvu.

Italijanske knjige je mogoče naročiti pri Narodni knjigarni v Gorici. Precejšnje število italijanskih knjig je že v zalogi.

Muzikalije dobite v Narodni knjigarni v Gorici po zelo ugodnih cenah in v veliki izbiri.

Nova knjiga. V kratkem času izide nova knjiga Damira Feigla »Po strani klobuk«. Zbirka humoresk.

NI TAKO MISLIL.

Mladí pesnik: »Prvi, ki me je navdušil z mojimi prvimi pesniškimi poskusi, ste bili vi, gospodična Fani!«

»To pa ni lepo od vas, da hočete se daj zvreči vso krivdo name.«

»Ne!«

»No, potem se pa kar vani vsedite, da ga boste vedeli.«

Ribničan Urban.

Bogü buode zahvalenü, de sm še živ jen njeme potroženu ze vse hudu, k' so me teje ldje stnt jen ze neh upravljane. Un dan sm blu šu ne semini, zetu k' je blu duoste fulka jen tñd duoste kramarju. Vse je blu ne prudej! Pa sama duobra jen koristna rajč. Aden ie ne štante pitke prodajau, aden je jemu zajce ze čoule sezidat, aden mišeuce, aden škafe, aden kamžubole, aden čoule, aden cvjeke, aden uostriže, aden cukerberk z ljecta, aden rajš jen uocvjebe, aden cukr jen korejnje, aden glaže jen čoule, aden aronke jen cajtenge, aden bukve jen fientalie, aden klabūke jen kikle, aden klajbese jen luonce, aden srajce jen stiole, aden mize jen knuofe, aden šivanke jen kilčavenoz, aden cviren jen skjera, aden šporhete jen prešičke, aden ruore jen facuole, aden lje der jen lopate, aden krampe jen žuore, aden pankelce jen škatelce, aden je na zidke pod lipo ze 10 soudü s šušarskem klajščeme zobje drv, zraven ie breč ldjem cajtenge brav, kuonjske mešjolar ie krave gnou, nesprute lipe ie pa štacnar frmentin ie uotruobe prodajau. Tu se zestuope, de ne cajline semne nej blu bulše ruobe koker muoje, zetu sm pa kar ne zidek zraven ta sterganga padarja jen briča su. Skuorej cev dan sm tam sedu, pa najsm blu še usegá prodau zetu k' sm duoste jemu. Pred mano uod zduolej ie blu aden k' ie cajtenge prodajou, pa so se ne unjele, zetu k' sm iest s fajfe pihnu. Sej iest neism uoržeh, če ima uon s papirje, cajtenge jen tñd ne, de ie z muoje fajfe glih prou use ke skočilu. Pa ie toku grdu name glijedalu tu kruotešče, jen še ubel kričalu koker padar jen breč uoba skop. Nu pa k' ie že he du gorejlu, sm me tu pomagat vseglüh; pa sm kar anu rešjetu guore povajzuu. Jen vseglüh nej tñd ugasent, ampek še rešjetu se ie vnjeļu. Jest sm precej vajdu, de b' se ne ugasenlu, če b' tñd uso muojio ruobo guor porinu. Pa toku so ldje šetajle de strah. Aden se ie spoteknu pa s' ie blu nuoguo zluomu; an druge ie pa kar s štanta ne glavo pou. Muoje fajfa nej tega uoržeh pa vseglüh m' ie blu žou de se ie že tñd an druge stant unjev, jen kramar ves uobraz upjeku, k' ie krampe u kište mjetou, de b' se ne užgale. Stacnar nesprute ie tñde vrata zepjiou, mainde de b' se frmentin ne užgau, ampek strajha ie že gorajla. Njirblm' ie žou, k' ie farouš, do tau pogorou. Pr žepane, k' ie prou zraven, ie pa samu kozouc jen štala pogorajla. Uod tam ie njirbl smrdailu: brškune so

se vse krave jen kuojne spjekle, so djale druge, k' so vidle. Jest naism tu jet glijedat, zetu, k' neism blu ne iest ne muoje fajfa uoržeh, de ie tñd štala pogorajla jen apotalka zraven. Fajerbenkarlu pa nej b' uoržet k' neiso neč prodajele ne smne jen zetu leh nej blu s špricencame. Kar škafe so na anme štante uzjele pa no udo hūdile, kamer se krave nepajejo. Kramar ie pa toku kričou name, koke de b' ga kedü ne majh derv. Je kaj sm blu jest kriv, de so me veš štant spraznile jen škafe pobrale brez plačel? Sej so tñde unne, k' ie čoule prodajou vse škubrne uzjele pa vuodu nosile u neh! Buli nes vare, še buli, de so ble škafe, če ne b' bla uoštanile prou do tau pogorejla, toku ie pa vender še zid uostou jen pa šišne vrata. Kar so jemajle tam kramarje sprautenu nej pogorajlu, samu frdjerbalu se ie vse. Druge škuode neiso jemajle kramarje, koker do so tem vozuvp zgorajle, zetu k' ie tñd štala pogorajla. Jest sm precej vidu, de se ne buo muoglu več prodajet. Žou m' ie blu, de b' bli drüh dan ldje brez valerju, rešet, klirenku, sit, kuhavenc jen žličenu, ampek nej blu ze pomagat, če sm prou lemu še duoste ruobe. Zetu sm nejn anga moža k' ie uod najke pršu glijedat koku ie gorejlu, de buo muojio ruobo ne šlaracion njesu, pa de buom ne lašku/slovainsku šu s ta prvem pajuguofam. Je nu, muož ie tu tñd de zeslužet, pa sm me kar nevezou ne hrbet, pa ie šu prou kontent. An cajt sm ze nim glijedou, de njebe kej zglibu, pa nej, ampek ldje so toku krčale ze nim, de cem dan or štante najso toku. Sramak ie muogu ne uso muš bajžet. Jest k' naism vajdu, kaj ie nerjedu, m' nej blu mar, vprašet pa najsm tu; kaj me briga samu de muoje ruobe ne zmjerjelo. Kar skuoču sm duole ne uio stran zidka zetu k' sm tu iet u uoštarjo an ajmohit pojost, ekej lačen sm blu koker žepanou pes, k' ie ta cajt ne anme štante peškuote jen cukerberk iu. An von, k' ie uod najke ušu, mainde zovol uročine u tm cajte, ie pa tam zraven njega z anga žakle krampir uobjerou. Pa zmieroi ie use kričalu name jen so me tñe ubet, če me prou najso vidle, zetu k' se ie preveč kadilu. Jen usega tega so ble cajtenge uoržeh, zekej iest ne vřiamem, če b' bli kramar, lopate jen šivanke tam, de b' se unjeļu. Jen toku muore usak brihten jen pošten kristian videt jen rečt, de muoje fajfa nej neč uoržeh, jest pa še stukret uminj. Ja kajpek! Kdu ie pa še kotienkret vidu, de se fajfa z uotruobame baše jen z uodu pržiga. Nu ja! ... Jen toku sm šu kar neprej, pa sm se spoummu, de ie uoštarie pogorajla, jest na toku pekliensku lačen. Sm šu pa h anme pjeke; sm diau, buom pa krüha küpu. Jojmenes, sej ga najso jmejli — jen semini ie blu. Vse suorte ie blu ne prudej, samu krüha ne. Sm diau, nej m dajo pu kile krüha, pa ie djala piekovka če čm hlajbček. Naka sm diau, krüha čm! No ja ie rjekla, tñe uzemite hlajbček! Nječm ga, pa ga nječm sm diau; če krüha nej pa tñd hlajbčka nječm. Pa sm kar figo pokazou jen na pajnguof šu. K sm ke pršu, ie blu že tuoku ldi, de sm se kumej skuze rinu. Muojga moža pa nekul nekjer. Ruobo sm pa najdu prou tam ne kuonce jen tñd s cajglce ie bla zerajhana, de se buo lehko po züge voila. An pajnguofar io ie prju pa u vaguon njesu, koker de b'

neguova bla. Pa toku se m' ie čüdnü zdajlu, kam ie šu, de sm muoglu tam tiste ldi vprašet, če so vidle tistga moža, k ie tuo ruobo prjiesu. I kajpek, k' smo ga, so djale, tistga lumpa, de bi poginu pod batina me, k' jeh ie uod nas jen drügeh dubu. Faluot nekazane, so djale, de ie blu. Pa kaj ie nerihou, sm diau. Kaj ie nerihou, so djale, cajlo vas ie zežgau, žendarie so ga že uodpelale. Viš ga psiaka, sm diau pr siebe, pa so ldje name krčale nemesit ne fajfo, k' tñd nej neč uoržeh. Buli nes vare, kuoku šimfajne sm pretrpu pa zestuonj.

Pravijo, da bi nekatera čadrska dekleta rade spoznale »Čuka«, ker najbrž želijo, da bi z njim »tango« plesale. Čuk pa se takih »tanc« ogiblje, ker se boji, da bi se mu perje ne zmečkalo.

Pravijo, da so Škrbinci kupili barvo za zvonove; ker pa zvonov niso dobili, bodo za pust pobarvala dekleta svoja lica rudeče.

Pravijo, na Volčjemgradu, da bo Tonče Kalnov, preden gre »čez«, naredil načrt za arsenal ob Močilu, v katero bodo spuščali prve parnike, odkar je tržaški sveti Marko zaprt. Pomagala da mu bosta Mohorjev Jože in gospod Jurče. Cena Tišlerjeva že pripravlja štruklje za likof. Akrament, ma bo fajn.

Pravijo, da je bil v Policah zabavni in plesni večer. Ob tej priliki se je tudi birmovalo, kot je v naših krajih navada, s pestmi. Kateri papež je dal to pravico, tega ne vemo.

Pravijo, da imajo na Damberju tako močno vino, da so fantje iz Grčne spili 10 hl vode, da so se streznili.

Pravijo, da če bi ne bila v Kronbergu pogruščana cesta in v Lokah podrt most, bi bilo pri nas še več porok v pustu.

Pravijo, da je nakazanih za občino Kal 763.582.324.00 lir v svrhu izplačila vojne odškodnine. Ker je pa ta svota zelo visoka, je potreba vsaj par let, predno jo občina v roke dobi; par let pa, da se izplača oškodovancem. Ta svota je toliko kot 3 vlaki no 44 vagonov palank. Torej, le korajžno! V teku 20—30 let bo vse plačano. Počasi pa »gvišno«.

Pravijo, da so Šturci poslali modele za vodovodne cevi v Berlin v neko tovarno makaronov, da se delo pri napejjevanju vodovoda lahko nadaljuje. Cevi bodo poslali v Šturje z brzovlakom voze ne škode. Kdaj bo delo končano, ne vemo.

Pravijo vrhovska dekleta, da je res, da so ustanovile društvo in da se jim je dopisnik »Čuka« ponudil za tajnika pa ga ne marajo. Prav mu je!

Pravijo, da so Dornberškim črncem palice že ozelenele. Upajo, da bo spomladi tudi že kaj sadil.

Pravijo, da šempolajska dekleta ne ljubijo jerbasov, rade pa imajo ročne torbice za nosni robec.

Pravijo, da so lovci iz Čiginja prišli v veliko zadrego pri štetju zajcev, ker niso mogli dognati, koliko so jih pobili, ker so tudi ubitega psa šteli za zajčka. Kako so pomoto popravili, še ni znano.

Pravijo, da bodo v Senožčah zidali občinsko poslopje z gledališko dvorano. Vendar pa dela to županu velike skrbi, ker v občinski blagajni denarja ni.

Pravijo, da je Mušolini s svojim najnovejšim dekretom priključil k Tržaški provinciji ne samo Nabrežino, temveč tudi »Sarajevo«. Seveda so »Sarajevci« vsled tega precej razburjeni in ogorčeni. Neki vplivni prvak je tudi ostro protestiral proti temu.

Pravijo, da imamo v Nabrežini človeka s kameleonskim značajem. Predvideva se, da če bo šlo še tako dalje, postane v kratkem popoln kameleon v človeški podobi, za katerega se bodo v bodoče gotovo zanimali razni — muzeji.

Pravijo, da se je v Črničah osnovala »ladjedelnica«, katera ima nalogo v najkrajšem času izgotoviti nekoliko čolnov, kateri bodo služili za prevažanje ljudi čez cesto v cerkev, ker je tam nastalo blatno jezero.

Pravijo, da ni v celi Istri tako pravnega kraja za lovenje ptičev kot je ricmanjska gmajna. Samo veje ni nobene in tudi ptičev malo razen vrabcev.

Pravijo, da nekateri fantje iz Kromberga iz južne strani ne hodijo več na severno stran, vsled prevelikega blata in prevelike vročine, ker so se breveč potili.

Pravijo, da so imeli v Krnu veselico, na katero so se peljale drežniške gospodične z zrakoplovom.

Pravijo, da po vasi Drežnici pozno v noč prepevajo trije stari petelini — katere pa dobro poznamo.

Pravijo, da so se Sovodenke že naveličale voziti s kolesi. Mislijo si sedaj naročiti motorje. Čuk bi jim nasvetoval naj si kar »luftbalone« kupijo, bo še bolj »fajne«.

Pravijo, da Sovodenjci že težko pričakujejo spomladi. Mislijo, da ko bo začelo vse poganjati in rasti, jim bo tudi cerkev zrastle, kar tako brez zidarjev. Jaz, Čuk, vam pa to povem, da se v tem oziru najbrže motite.

Pravijo, da so se Sovodenske dekleta zavile v pisane »šerpe«, radi tega da ne zmrznejo v času ženitve.

Pravijo, da je Kosmačev Mirko iz Boršta veletrgovec s prazno slamo. Kšeft gre menda zelo dobro, tako da bo v kratkem imenovan za kavalirja.

Pravijo, da je bivši K. u K. Oberlajtnant iz Klanca radi svojega junaštva povišan v majorja arditov.

Pravijo, da kalska vas ni še anektirana, ker je bila v aneksijskem odloku pomotoma izpuščena. Kadar vlada to iz-

ve, bo napravila državi ogromne stroške, izdala bo aneksijski odlok, imela bo aneksijske slavnosti, razpustila parlament in razpisala nove volitve.

Pravijo, da je ministerski svet sklenil, da bodo vsi občinski tajniki, ki ne bodo mogli napraviti izpita, imenovani za državne podtajnike pri ministerstvih v Rimu. To je seveda za tajnike en korak nazaj, pa vendar ni sklep preveč neučen.

Pravijo, da je čepovanski avto nekoga dne obtičal v snegu, in da so morali z nahrbtnikom po njega.

Pravijo, da je nekdanje požarno društvo v Čepovanu dalo »Požarni dom« v najem vojaštvu za kuhinjo, ker se baje odbor soli za klobase.

Pravijo, da Čepovanci spijo spanje mrtvega; zato se bojijo »Čuka«, da bi ne prišel s palco nad nje.

Pravijo, da namerava fantovski krožek v Plavch ustanoviti tamburaški zbor še to luno.

Pravijo v Borjani, da bi se že odpovedali fantje onemu gostilničarju z ital. napisom, toda se bojijo, da bi drugod primanjalo »šnopsa«.

Pravijo, da lonjerski pobalini ne marajo v Ricmanje ker se boje ricinovega olja in ščipanje trebuha.

Pravijo, da ni res, da nimajo seljski fantje denarja. Saj so ga še puncam posodili za par »dopjonu«; punce so pa denar v Borjani zapile.

Pravijo, da nekatera bistriška dekleta rada pojejo pesem: Dona, dona, tu mi farai morir, to za zato, ker druge ne znajo.

Pravijo ilirsko, bistriški Italijani, che gli Slavi hano sangue tropo fredda. (Dajte prih.)

Napitnica.

Velika je zbrana okol Tebe — družina, zato se bojim, da bo zmanjkalo — vina, posebno, če bo dobra danes — slanina ali na mizi dva mastna — petelina. Pri srcu naj Ti bo vedno — mladina, pa naj bo že Joško ali — Karlina. V hlevu naj bo zdrava tvoja — živina na polju pa vedno dobra — letina, ob petkih si privošči postavi ne pa — klina. če imaš preveč pšenice pošlji v dva — mlina, da bo tvoja potica vedno bolj — fina. Pojdi rad, če te vabi — ženitnina, ne pozabi za darilo vzeti seboj — cekina, da ne bo pozabljena tvoja napitnina. V tvoji hiši naj bo skrita vsa — zlatnina, da ne boš potem lovil kakega — capina, ali »karbinerja« kakega — pobalina. Če greš v Rim, obišči še — Mussolina, če delaš verze, ne posnemaj — Marko Pohlina, v prozi pa vedno — Janeza Trdina. Če greš na rajžo, se varuj grdega — kiňa, pojdi rajše naprej preko reke — Ina gledat Francoze do mesta — Kolina, in kakšna je rurska — kotlina; nazaj te brez posa sprejme — Planina potem pa mirna in gorka — morska — ožina.

seboj pa vzemi dozo — vazelina in za potrebo tudi nekaj — aspirina. Le veselo zupoj: Po meni ne bo ne hore ne — sina!

Ne pošiljaj paketov, ker je visoka — carina, tudi pisem ne veliko, ker je draga — poštnina. Če si jezen, ne bodi hud kot — zverina, pa naj te razjezi Minka ali — Mina, če se briješ, naj ne ostane nobena — kocina prižgi pa svečo, ne pa nevarnega — plina. Po smrti naj te sprejmeta dva — kerubina, da bo večja nebeška — domovina!

B.

HITER ODGOVOR.

Žena je tožila sosedi čez svojega moža, ki vsak večer tako pozno prihaja domov.

Soseda ji odgovori: »Če bi bil on moj mož, jaz bi ga zastrepila.«

Mož pa, ki je stal v sobi skrit za zaveso, se hitro odreže: »Ne bi me bilo treba zastrepiti, gospa; če bi bil jaz Vaš mož, bi se zastrepil sam.«

SMOLA.

Tulec, ki je bil pravkar prispel v Trst, jo mahne iz kolodvora v mesto. Ko pride do cerkve sv. Antona Taumaturga, se likratu ne znajde več. Stopi tedaj k možu, ki je pasel dolgčas na belem stopnišču pred cerkvijo in ga vljudno vpraša: »Ali bi mi znali povedati, kod pridem najprej na Korzo?« Mož se korajžno odkašlja in začne: »Hud-ddd-ič! Tr-rrr-st im-ma dves-sss-tot-ttt-tis-sss-oč pr-rrr-reb-blb-blv-vvv-valcev in pr-rrr-rav name ssste mor-rrrali nat-llle-teti. Č-čče bi bili vpr-rrr-rašali k-kkk-koga dr-rrr-ugega, bi bili v tem ččč-as-sssu žžž-e ttam« ... In pljunil je jezno na tla. As.

PRAZEN PROSTOR.

»Gospod doktor«, vpraša prevzetna dama svojega zdravnika. »odkod vendar to, da mi sili kri tako močno v glavo?«

»O to ni nič posebnega, to je le navaden naravni pojav. Narava, kakor veste, sovraži vsak prazen prostor in ga skuša napolniti.«

IZ OTROŠKIH UST.

Oče: »Toda Janezek, ali se prav nič ne stramleš lagati? Ko sem bil jaz v tvojih letih, se nisem nikdar zlagal.«

Sin: »Kdaj si se pa začel lagati?«

SLUTNJA.

A. (ki je posodil prijatelju 20 K): »Toda dragi moj, zakaj si postal naenkrat tako žalosten?«

B.: »Moj Bog, zdi se mi, kakor da Te ne bom nikdar več videl!«

MILOSTIV PREDSEDNIK.

Na urad za kontrolo ubijanja živine in klanja prešičev, ki je že davno izdal ukaz, da se ne sme klati prešičev, če niso dosegli teže 90 kilogramov, je došla nekoga dne sledeča prošnja:

»Podpisani prosi slavnemu uradu, da mu dovoli zaklati prešička, ki je sin matere, zadane pretekli četrtek. Opira svojo prošnjo na dejstvo, da se je sin umrl vsled žalovanja smrti svoje matere, ter noče ničesar zavžeti.«

Predsednik, razen vsled tega, da duša, je dovolil dobrega sina zaklati.

Nekomu, ki zahteva, da naj mu izda-
mo dopisnika: Prvič, mi nismo vedeli,
da ste to Vi, v dopisu niste bili imenova-
ni. Drugič: dobimo veliko dopisov, da ne
moremo držati v evidenci vsakega do-
pisnika posebej. Tretjič: tudi če bi se do-
pisnika spominjali, bi ga ne smeli izdati,
ker nočemo kršiti časniških navodil.
Storite pa kar sami hočete in smatrate za
pametno.

Pustni ples.

Ta bum ta ta, čin ta ta, vse se vrtil,
da odor se treso, kjer France sedi.
Se Nandi obrača kot umeten plesar,
če kter'ga prevrne, mu dosti ni mar.

Zdaj godba preneha, se sliši ropot;
na uho udarja plesalcev krohot. —
Zdaj fantje, brž stegnejo štrik čez barjar;
res škoda bi bila, če ušel bi kter par.

Na vratih se včasih prikaže Justina,
da vidi če treba je godcem kaj vina;
med tem pa še Ziza, skrbi za žolodce,
ker kmalu pri mizi imela bo godce.

Ta bum ta ta, čin ta ta, spet vse se vrtil,
vse mlado in staro se skupaj tišči. —
Glej, France, udarja že zadnjo štirinajsto,
ker »perla« na uri že kaže dvanajsto.

IZPOLNJENO POVELJE.

'Napoleon je ukazal, da v njegovih
deželah ne smejo kupiti od Angležev
tobene reči, torej tudi kave ne. Zaprl je
Angležem cel kontinent. Ko pa pride v
neko vas k domačemu župniku, ga za-
sači pri požiganju kave. »Kako to, Vi
rabite blago, ki je prepovedano?« —
»Saj vidite, da ga le požigam.«

NA POTI.

»Denar sem, ali pa življenje!«
»Denarja nimam, ali vzamete poštne
namke?«

NAPAČNO RAZUMEL.

A.: »Danes sem pa delal za dva.«
B.: »Moj Bog, kaj je to, raz moram
pa delati vsak dan za pet, zase, za ženo
in za troje otrok.«

MU NE VERUJE.

Nemec, ki je bil prvič v Rimu, si
je poiskal tolmača, da mu pokaže zna-
menitosti.

»Kaj je to?«

»To je — kolona — »Trolana!«

Za nekaj časa prideta na trg.

»Kako se kliče ta trg?«

»To je trg »Kolona!«

Nato prideta na Korzo in srečata av-
tomobil v katerem je sedel gospod, ki so
ga vsi pozdravljali.

»Kdo je ta?«

»To je župan »Kolona!«

Nemec ga je razljuteno pogledal in
brnil v njegov sedež, da le kar odlo-
tel.

»Primarha! vse kar je videl so bile
same ... kolone!«

V SOLI.

Učitelj vpraša učence, kam neki gre
vsa voda, ker se vse reke v morje izte-
kajo, kam gre toliko vode, ker jo je pre-
več.

Joško se oglasi in pravi: »To pa
ribo popijejo.«

ZENIN — NEVESTA.

»Ah, ljubi Janko, ti si moje — vse.«

»Kaj, Minka! Ali nimaš nič več?«

AGENT NA KMETIH.

»Kupite očka to srečko, bo gotovo
zadela!«

Kmet: »Zakaj jo pa potem proda-
jaš? Sam jo obdržil.«

V RHIBIH.

V zapuščene hribe prideta dva trda
na popotnika v samotno koč, kjer naj-
deta srečno vsa lačna in žejna staro ko-
čarico ter jo prosita pokrepčila. Ona vsa
vesela prinese veliko latvico mleka. Vsa
vesela — tudi ona dva tujca povžijeta
mleko skoro do dna. Toda na dnu latvi-
ce je bila pa mla — mliška. Vsa ogorče-
na pokličeta kočarico na odgovor ter po-
kažeta miško na dnu sklede. Kmetica pa
vsa prestrašena zakliče: »Ja, kaj je ros-
to, da je bila še ena notri, saj sem že po-
preje — eno ven vrgla.«

JAKO PRAKTIČNA FORMULA.

Vojak Janez Krtina je bil na dopustu,
da romaga starišem pri poliskem delu.
Ker mu je pa dopust stekel, je napravil
prošnjo pobom župana na povečnikal, naj
bi se mu dopust še za 14 dni podaljšal.
Dobil je sledeči odgovor:

»Prošnja prostaka Janez Krtina je
odbita.«

Vzrok temu je, ker ni možno po pred-
pisu podaljšati dopust na 14 dni, marveč
na en mesec najmanj. To je bilo že v vseh
okrožnicah povedano.

Ker je pa vzrok prošnje za podalj-
šanje upravičen, naj napravi drugo, zahte-
valo za mesec podaljšanja, kar mu bo ta-
kaj dovoljeno.

Zakaj na vozu čuk s kolesom?
Čemu si ližeš nov »mašir«?
Preveč je menda hlač polgal
in bunk prenesel... Ni hudir!
Na Stolnem Trgu čuk Elija
mašino krasno mu proda,
in čuk pota se, reče, živa,
cel bolji dan vrtil, dabra...
Presečel čuk veselja vriska,
okrogel trebuh je dobil,
saj mu mašnica lire noči,
mošnjiček se mu je zredil...
Talovi n'č ga ne skrbijo?
In roparji, prav nič? Zares?
Kako? za pasom — grom in strela! —
n'basan nosi samokres...
Presečel čuk, saj Piazza Cavour
pri žlaltit vsega se dobi...
Kolo, mašine, samokrese,
Elija čuk ti prikriti!

GORICA - Piazza Cavour
(Stolni Trg) št. 9 na levo
Kupujte dvokolesa, šivalne
stroje, puške in samokrese
edino pri trdku

ELIJA ČUK,

ki jamči za solidnost blaga.
Cene konkurenčne.

Nova

Narodna Knjigarna v Gorici

Gosposka ulica št. 7, v novi hiši „Gor. Ljudske Pos.“

Nova

PRAKTIČNO IN HITREJE.

Mesarjevemu sinu Milcu ni hotela v glavo aritmetika. Zlasti v deljenju je bil slab, vzlic temu, da se je učitelj mučil vbiti mu kaj v butico.

»Vzemimo, da je v mesnici pri tvojem očetu žena, ki zahteva 5 dekagramov pljuč, a tvoj oče ima samo štiri. Kaj stori tvoj oče?«

Mihc: »Medtem ko vaga, drži roko na mesu.«

Zirje (po italijansko: Strie.) Ker tako radi čitamo »Čuka«, je pač potrebno, da se tudi mi enkrat zganimo in mu kaj poročamo, vsaj zdaj o priliki našega pusta, ki bo dne 13. t. m.

Radi pomajnkljivih zgodovinskih podatkov ne moremo obširneje opisati zgodovino našega kraja in našega godovnika ter patrona Pusta. Družinsko ime ali priimek večina naših pradedov je bil »Kurent«, t. m. današnji »Kurec«. Ta beseda se ni veliko spremenila tekom tisočletja, kakor se niso dosti predrugačili tudi puštni obečaji, Kurent je bil kakor splošno znano, Bog starih Slovanov katerega so slavili s puštnim veseljačenjem tudi naši nekdanji Žerci. Prvake puštnih norij so namreč odlikovali s tem, da so jim nadeli njegovo ime.

Rod naših Kurentov je sicer deloma izumrl, a tedanje navade, oziroma istim podobne so se pri nas ohranile do današnjega dne. Pust je torej še vedno naš patron. Njega slavnosti so se dandanes še pomnožile, česar smo pokazali se zadnjim plesom, ki smo ga priredili pred nekoliko

dnevi. Posetilo nas je mnogo fantov iz Sežane, Tomaja, Stori, Povirja in Bog ve od kod in sicer radi naših punc, ki razum tega, da so pri deklškem pivskem odseku površkega »izobraževalnega društva«, o katerem so Povirci nekoč poročali »Čuku«, tudi dobre pevke in izvrstne plesalke. Vdeležilo se je plesa posebno veliko število žensk razlianih plemen in stanov iz raznih krajev. Nekatere je razodevala obleka, da so prišle najbrže iz Pariza, Plesni salon (Grželičen skedenj) je bil nabito poln tako, da smo se ball, da se pod vdre pod množico teh energičnih bitij. Stari pa smo žalostno stali zadaj pri vratih, cedili sline in za mančakali, da bi se tudi nam nudila prilžnost, zavrteti se »za repo«. Več veselja man čakali, da bi se tudi nam nudila prilžnaše opasilo, naš godovnik Pust, posebno

zato, ker imamo nekateri tisti dan svoj god.

Stari Pusti

VOJOI K VOJOIMI

Vodopivec Andrej

trgovec z manufakturnim blagom z lastno žensko krojačnico

V DORNBEROU št. 144

se uljudno priporoča cenj. domačnom in okoličanom za obilen obisk, zagotavlja točno in solidno postrežbo po zmernih cenah. Blago prvovrstno in trpežno. Ženske obleke se izgotavljajo natančno po meri in najnovejših modah.

Josip Kerševani

mehanik in puškar

v Gorici. Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih šivalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vseh posameznih delov, spadajočih v mehaniko in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5.

Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priporočam vsakemu Original Mundlos šivalne stroje, ker so najbolj zanesljivi, za te jamčim 15 let.

IVAN TEMIL

GORICA - Via Carducci šte. 6

(zraven drogerije Mazzoli)

BRUSAR IN NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci specialisti za omenjena dela kakor tudi za popraviljanje vseh operacijskih predmetov.

Brusi brivne in žepne nože, škarje in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

Za čas ko š n je dospejo najbolj pristni in garantirani kamni - osle bergamske za brušenje kos. Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, škarij, brivnih nožev, najelegantnejših žepnih nožev, sploh vseh rezil.

Zaloga toaletnih predmetov

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.